

Chim Rời Tổ Mẹ

© Chú Chín Cali

Source: © [Hội Ái Hữu NLM Blao](#)

Hằng năm cặp chim cu (*mourning doves*) lại trở về làm tổ dưới mái hiên nhà. Ông già ngồi uống cà phê theo dõi hành động của đôi chim không biết chán. Chúng coi ông là bạn, mừng rỡ bay xà xuống mỗi lần ông cho chúng ăn. Có hôm hết đồ ăn, chúng cứ quây quần bên ông, nghiêng cổ nhìn, rồi gục gặc đầu như muốn nhắc nhở "cho ăn chứ, đói quá rồi?" Tình nghĩa vợ chồng gắn bó và sự tận tụy nuôi con của đôi chim đã làm ông cảm động.

Loại chim này ở Mỹ rất dạn, làm tổ ngay trên đầu cột dưới mái hiên (patio) ở sân sau, cách ghế ông ngồi chừng ba thước, chiều cao trong tầm tay với. Mở cửa patio là nhìn thấy ổ chim. Có hôm hai vợ chồng chim rủ nhau đi kiếm ăn, ông già hiếu kỳ bắc ghế lò mò leo lên xem. Có hai cái trứng màu trắng, nằm lỏng chỏng trong cái ổ sơ sài, bừa bãi, làm bằng mấy cọng rác, mấy cọng cỏ khô. Chim cu rất lười xây tổ.

Có tiếng chim cu bay về. Chim cu khi bay tạo ra tiếng kêu rất đặc biệt không sao lầm lẫn được. Con chim mẹ đậu trên cái đà ngang dưới mái hiên. Nó nhìn ông với đôi mắt hiếu kỳ, thắc mắc không biết ông đang làm gì với cái tổ của nó. Con chim cha đậu xa xa trên mái nhà, vương cổ xuống nhìn. Ông leo xuống ghế, tiu nghỉu như chó ăn vụng bị bắt quả tang. Và từ đó ông tôn trọng sự riêng tư của chúng, giữ một khoảng cách khá xa, để không làm chúng khó chịu. Ở xứ Mỹ này, cho đến con chim mượn chỗ xây tổ cũng có quyền riêng tư của nó!

Cặp chim trông rất giống nhau cho nên khó phân biệt trống mái, nếu không quen. Chúng thay phiên nhau ấp trứng, con trống thường ấp trứng ban ngày, con mái ấp ban đêm. Thỉnh thoảng cả hai bỏ đi kiếm ăn, nhưng trở về ngay, không để trứng một mình. Lúc nào ông cũng thấy một cái đầu trong ổ, ngóc lên nhìn ông. Khoảng 2 tuần sau lại xuất hiện thêm 2 cái đầu nhỏ xíu. Chúng chui mỏ vào miệng cha mẹ mà ăn. Hai cái đầu nhỏ lớn rất nhanh, ban đầu trơn lóc, nhưng chỉ hai tuần đã phủ đầy lông. Không bao lâu sau, chim con đã đủ lông đủ cánh, từ màu xám đậm dần dần thành màu nâu xám, cánh có các đốm đen. Đây là lúc chúng đã trưởng thành và sẵn sàng bay đi bất cứ lúc nào.

Nhìn đàn chim ông chạnh nghĩ đến mình.

Cha mẹ chim đêm ngày cặm cụi nuôi con không bao giờ nghĩ đến chuyện có một ngày chúng sẽ bỏ ra đi không bao giờ trở lại. Cha mẹ chim chỉ làm bốn phận của mình, không sao lãng, không màng công lao cực khổ.

Mình nuôi đàn con bao năm trường gian khổ để một ngày trưởng thành chúng cũng vỗ cánh bay đi. Mới ngày nào chúng còn lững chững vừa biết đi, phải nắm tay dẫn từng bước một. Ngày nào dẫn con đi học, lòng xót xa để con ở lại trường một mình, ngơ ngác vì phải xa lìa cha mẹ lần đầu. Mỗi lần đi học về chúng chạy ù đến, ôm chầm cha mẹ, mừng rỡ sau một ngày cách biệt. Bây giờ chúng đã lớn khôn đủ lông đủ cánh, bung cánh bay đi tìm cái thế giới riêng của chúng, quên bẵng đi cái tổ ngày

xưa, nơi cha mẹ phải ngày đêm úm con sợ bị lạnh, móm cho con từng bữa ăn cho đến lớn.

Hôm nay ông bước ra hiên nhà, không thấy con chim nào trong tổ. Cả bầy chim đã bỏ đi rồi! Điều mà ông lo sợ sẽ xảy ra, nay đã đến! Tuy ông đã quen rồi với cảnh chia ly, và đã chuẩn bị tư tưởng trước để đón nhận giây phút này, nhưng cuộc chia ly nào lại không bùi ngùi lưu luyến?!

Niềm vui với đàn chim không còn nữa, ông ngồi buồn thiu, uống cà phê một mình, nhìn băng quơ, ngày ngày trông ngóng hai con chim quen thuộc trở về. Ông nhớ hình ảnh chúng, bay lẩn quẩn xin ăn, hình ảnh các con của ông lúc còn bé, chạy lanh quanh đùa nghịch. Ông nhìn cái tổ trống không buồn hiu, có khác nào cái phòng vắng vẻ của các con từ ngày chúng dọn đi!

Sang Xuân nắng ấm, hai con chim cu lại trở về. Ông mừng rỡ gọi bà xã để báo tin. Bà cũng vui lây, hồi ông đi tìm thức ăn cho chim mà ông đã cất kín chỗ nào không nhớ rõ. Bà phá lệ, bước ra sân sau để ném thức ăn cho chim. Bà nhìn chúng ăn với cặp mắt u buồn, như đang vọng tưởng xa xôi. Bà buồn buồn hỏi ông cùng một câu đã lập đi lập lại nhiều lần:

– Sao lâu quá không thấy thằng Bi về hả ông?!

Thằng Bi là đứa con trai lớn, có vợ hai con, đang làm việc cho một ngân hàng ở New York.

Ông cũng chẳng vui gì nên thông cảm nỗi lòng của người mẹ xa con cảm thấy cô đơn mỗi lần thấy hai con chim trở lại. Sao đám con mình vẫn biệt biệt không thấy về!

Ông nhìn bà với đôi mắt thương hại rồi thông thả an ủi bà:

– Nó có điện thoại, bảo Tết này bận quá nên không về, chắc phải đợi đến hè sang năm, nó dẫn mấy đứa nhỏ về thăm bà luôn.”

– Hè qua nó hẹn đến Tết sẽ về, bây giờ sắp đến Tết nó lại hẹn đến hè. Vẫn với cặp mắt xa xôi như đang nhìn vào nơi vô cực, bà hỏi tiếp:

– Còn con Lisa, sao nó cũng im rờ, không thấy nó gọi về?- Nó mới có việc làm mới, có rảnh đâu mà gọi cho bà. Bà đừng réo gọi nó hoài, để cho nó yên với chồng con của nó.

– *Mấy tháng rồi, tui đâu có gọi nó nữa đâu mà ông cứ la la tui hoài!*

Con Lisa là đứa con gái út. Lisa hí hửng theo chồng về Houston, để lại bà mẹ khóc thầm hằng đêm vì nhớ con. Nay được hơn năm rồi, bà cũng nguôi ngoai nỗi nhớ.

Hai ông bà già ngồi yên, không ai nói gì. Không có con cháu bên cạnh làm vui, thôi thì ngồi chơi với hai con chim cu, nhìn chúng đang thông thả kiểm ăn, đi vòng vòng như đây là nhà của chúng.

Từ khi có chim về làm tổ, ông ra sân thường xuyên hơn để quan sát chúng. Nhìn lên cái tổ chim với mấy cái đầu lỗ nhỏ, ông thấy trong lòng vui vui, ấm cúng, cái cảm giác đoàn tụ gia đình. Ông cho chúng ăn. Hai con chim bay xà xuống lẩn quẩn bên ông, vô tư như hai đứa bé.

Hai tuần lễ phù du. Chim con trong tổ đã đủ lông đủ cánh. Ông lại bắt đầu lo. Không biết ngày nào chúng nó lại bỏ ông mà đi?

Ông nghĩ: "Sao mình không làm như hai con chim nhỉ? Nếu nuôi con nhưng đừng kỳ vọng gì ở chúng, thì làm gì có giận, có buồn khi chúng bỏ đi?"

Ông già gượng làm vui, tự an ủi mình:

"Hãy vui vẻ tiễn biệt chúng đi. Rồi có ngày chúng sẽ trở về."

Xuân đi, Hạ đến, Thu về, lại Đông sang, tóc ông bạc càng bạc trắng, lưng ông còng càng còng thêm.

Rồi đến một mùa Xuân nắng ấm, đôi chim lại quay về. Cái Patio ấm cúng ngày nào, nay sao vắng lặng tiêu điều, phủ đầy lá khô cỏ dại. Chúng không còn thấy nữa ông già âm thầm ngồi uống cà phê trông đợi chúng như hàng năm. Chúng ngẩn ngơ, nuôi tiếc.

Đôi chim chắc đang buồn, đang nhớ, trách ông già sao nở ra đi không một lời từ giã! Nhưng đã muộn.

Chim già chim trẻ cùng là chim, một khi đã rời tổ mẹ sẽ không bao giờ trở lại!

© Chú chín Cali (Chín Ni)

Viết cho những người bạn già cô đơn và những đứa con quên lối về.

Ghi chú: Bài được giải danh dự trong cuộc thi viết về nước Mỹ do Việt Báo tổ chức.

Mourning Dove (Wikipedia) The mourning dove is a member of the dove family, Columbidae. The bird is also known as the American mourning dove or the rain dove, and erroneously as the turtle dove, and was once known as the Carolina pigeon or Carolina turtledove. It is one of the most abundant and widespread of all North American birds.

It is also a leading gamebird, with more than 20 million birds (up to 70 million in some years) shot annually in the U.S., both for sport and for meat. Its ability to sustain its population under such pressure is due to its prolific breeding; in warm areas, one pair may raise up to six broods of two young each in a single year. The wings make an unusual whistling sound upon take-off and landing, a form of sonation. The bird is a strong flier, capable of speeds up to 88 km/h (55 mph).[3] It is the national bird of the British Virgin Islands.

Mourning doves are light grey and brown and generally muted in color. Males and females are similar in appearance. The species is generally monogamous, with two squabs (young) per brood. Both parents incubate and care for the young. Mourning doves eat almost exclusively seeds, but the young are fed crop milk by their parents... (Source: [Wikipedia, viewed May 16, 2020](#))

Bồ Câu Bi Ai (Mourning Dove)

Bồ câu bi ai (danh pháp hai phần: *Zenaidura macroura*) là một loài chim thuộc họ Bồ câu (Columbidae). Bồ câu bi ai phân bố Bắc và Trung Mỹ. Đây là một trong những phong phú và phổ biến rộng rãi của tất cả các loài chim Bắc Mỹ. Đây cũng là loài chim bị săn bắn hàng đầu, với hơn 20 triệu con (có khi mỗi năm lên đến 70 triệu con) bị bắn hàng năm ở Mỹ cho mục đích săn thể thao và săn bắt làm thịt. Khả năng của nó để duy trì dân số của nó theo áp lực như vậy bắt nguồn từ khả năng miễn đề của loài bồ câu này: trong các khu vực ấm áp, một trong những cặp có thể sinh sản và nuôi dưỡng lên đến sáu lứa một năm... (Source: [Wikipedia Tiếng Việt, viewed May 16, 2020](#))

Tiếng Chim Cu Trong Lòng!

<https://youtu.be/SfM3bQRJyO0>